

POSTANOWIENIE

Dnia 8 sierpnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wojciechowski

w sprawie z powództwa P. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
z siedzibą w W.

przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
o stwierdzenie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych
w dniu 8 sierpnia 2024 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z 8 listopada 2022 r., akt VII AGa 701/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powoda P. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia postanowienia zobowiązanemu do dnia zapłaty.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 8 listopada 2022 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie oddalił apelację powoda P. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. od

wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z 26 maja 2021 r. oddalającego odwołanie powodowej spółki od decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nr DOZIK - [...] z 29 kwietnia 2019 r.

Skargą kasacyjną z 10 lutego 2023 r. powodowa spółka zaskarżyła ww. wyrok w całości wnosząc o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych za postępowanie kasacyjne oraz za obie instancje.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na trzech przesłankach, tj. występowaniu w sprawie istotnych zagadnień prawnych (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), istnieniu potrzeby wykładni przepisów wywołujących rozbieżności w orzecznictwie Sądu Najwyższego (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.), oraz oczywistej zasadności skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

W uzasadnieniu wniosku o przejęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód wskazał w pierwszej kolejności na potrzebę rozstrzygnięcia:

1. czy przepis art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (tekst jedn. Dz. U. z 2023 r., poz. 2759; dalej jako u.p.k.) znajduje zastosowanie w przypadku, gdy płatności o których mowa w tym przepisie stanowią wynagrodzenie uzgodnione w umowie o świadczenie usług telekomunikacyjnych, zawartej zgodnie z art. 56 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. - Prawo telekomunikacyjne (tekst jedn. Dz. U. z 2024 r., poz. 34; dalej jako p.t.), a świadczenie usług stanowiących przedmiot tych płatności nie wykracza poza główne obowiązki umowne dostawcy usług telekomunikacyjnych?
2. czy przepisy ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tekst jedn. Dz. U. z 2024 r., poz. 594; daje jako u.o.k.k.) lub inne obowiązujące w tym czasie przepisy prawa dozwalały – w postępowaniu mającym za przedmiot praktyki naruszające zbiorowe interesy konsumentów, a zatem w postępowaniu, w którym może być nałożona kara pieniężna – na dokonanie „przerzucenie ciężaru dowodu na przedsiębiorcę”,

a jeśli tak, to na czym polegało powyższe dokonanie „przerzucenia ciężaru dowodu na przedsiębiorcę”?

W dalszej kolejności strona powodowa wskazała na potrzebę wykładni wywołujących rozbieżności w orzecznictwie Sądu Najwyższego, przepisów art. 4 ust. 2 w zw. z ust. 1 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (w brzmieniu obowiązującym do dnia 25 grudnia 2014 r. i od dnia 25 grudnia 2014 r.) – w kontekście wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z 19 września 2013 r. w sprawie C-435/11 mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria postanowieniem z 5 lipca 2011 r., które wpłynęło do Trybunału 26 sierpnia 2011 r., w postępowaniu: CHS Tour Services GmbH przeciwko Team4 Travel GmbH oraz w kontekście unijnego zakazu dokonywania wykładni *contra legem* przepisów prawa krajowego.

W ostatniej kolejności skarżący wskazał też, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona ze względu na istotne błędy popełnione przez Sąd Apelacyjny, zarówno w zastosowaniu przepisów prawa materialnego, jak i w procedowaniu. Wadliwość wyroku – w ocenie powodowej spółki – jest przy tym skutkiem błędnej metody interpretacji przepisów prawa.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie – w przypadku uznania braku podstaw do odmowy przyjęcia skargi kasacyjnego do rozpoznania – o jej oddalenie.

W uzasadnieniu pozwany organ podniósł, że na sformułowane przez powoda w pierwszej kolejności pytanie o dopuszczalność zastosowania art. 10 ust. 1 u.p.k. do płatności uzgodnionych w umowie odpowiada wprost treść powołanego przepisu, który stanowi jedynie o dodatkowych płatnościach wykraczających poza uzgodnione wynagrodzenie za główne obowiązki umowne przedsiębiorcy. Uzasadnienie przedmiotowego zagadnienia prawnego nie wskazuje też na występujące w nauce lub orzecznictwie wątpliwości w zakresie możliwości zastosowania przepisu art. 10 ust. 1 u.p.k. w stanie faktycznym sprzecznym z hipotezą tej normy prawnej, a powód w uzasadnieniu próbuje zaprzeczyć

ustaleniom dokonany przez oceniające sprawę sądy, pomimo iż Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę rozstrzygnięcia.

Odnosząc do sformułowanego w drugiej kolejności zagadnienia prawnego Prezes UOKiK wskazał, że nie odpowiada ono warunkom konstrukcyjnym dla zagadnienia prawnego, bowiem skarżący nie wskazał konkretnego przepisu prawnego, na tle którego miało wyłonić się wymagające rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy.

Podobnie – w ocenie pozwanego – skarżący nie wykazał też, aby istniała w sprawie potrzeba wykładni przepisów budzący poważne wątpliwości. Praktyki, będące przedmiotem oceny w niniejszym postępowaniu, nie zostały bowiem zakwalifikowane w oparciu o przepisy ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym, a o art. 10 ust. 1 u.p.k. Tym samym rozstrzygnięcie zaprezentowanych w skardze rozbieżności dotyczących interpretacji przepisów art. 4 ust. 2 w zw. z ust. 1 u.p.n.p.r. nie ma znaczenia dla oceny dochodzonego roszczenia.

W odniesieniu do twierdzenia powoda o oczywistej zasadności skargi pozwany wskazał zaś, że jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest twierdzenie, iż skarga jest oczywiście uzasadniona w uzasadnieniu wniosku należy zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta oczywistość, i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia. Powód zaś zarówno we wniosku, jak i jego uzasadnieniu nie wskazał, w czym wyraża się oczywista zasadność skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

1. Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

2. W niniejszej sprawie skarżący w pierwszej kolejności opart wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., czyli na występowaniu w sprawie istotnych zagadnień prawnych.

3. Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądem, przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na przesłankę istotnego zagadnienia prawnego polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 10 maja 2001 r., II CZ 35/01; 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01; 20 grudnia 2017 r., II CSK 473/17; 19 kwietnia 2018 r., I CSK 709/17; 23 maja 2018 r., I CSK 33/18). Obowiązkiem wnoszącego skargę jest wywiedzenie i uzasadnienie występującego w sprawie problemu w sposób zbliżony do tego, jaki przewidziany jest przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. Sformułowanie zagadnienia powinno odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z: 18 lutego 2015 r., II CSK 428/14; 11 czerwca 2013 r., II UK 71/13). Innymi słowy istotne zagadnienie prawne powinno mieć odniesienie do regulacji prawnej, która powinna zostać przeanalizowana i opracowana, tak aby to wpierw sam skarżący mógł stwierdzić, że istotne zagadnienie prawne rzeczywiście występuje i dlatego powinien rozpoznać je Sąd Najwyższy (postanowienie Sądu Najwyższego z 7 maja 2015 r., III UK 206/13). Nie spełnia określonego w art. 398⁹ § 1 k.p.c. wymagania sformułowanie istotnego zagadnienia prawnego w sposób ogólny i nieprecyzyjny, a zwłaszcza ograniczenie się do samego postawienia pytania, bez odniesienia się do problemów interpretacyjnych przepisów (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 25 lutego 2008 r., I UK 332/07, 21 maja 2008 r., I UK 11/08; 11 czerwca 2013 r., II UK 71/13).

4. Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że sformułowane w pierwszej kolejności przez skarżącego zagadnienie prawne sprowadzające się do pytania o zakres zastosowania art. 10 ust. 1 u.p.k.

nie spełnia wskazanych wyżej warunków konstrukcyjnych. Przede wszystkim uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w tym zakresie nie zawiera pogłębionej analizy prawnej, wyjaśniającej na czym polega trudność w dekodowaniu norm prawnych zawartych w powołanym przepisie. Skarżący nie odwołał się tu do poglądów doktryny czy orzecznictwa sądów, a ograniczył się do postawienia pytania oraz polemiki z ocenami dokonanymi przez sądy obu instancji.

5. Niezależnie od powyższego zauważenia wymaga także, że zasadnicze wątpliwości budzi sama treść przedstawionego zagadnienia prawnego. Skarżący zmierza do uzyskania odpowiedzi na pytanie, czy obowiązek uzyskania wyraźnej zgody konsumenta na dodatkową płatność najpóźniej w chwili wyrażenia przez niego woli związania się umową dotyczy także płatności stanowiących wynagrodzenie uzgodnione w umowie o świadczenie usług telekomunikacyjnych, jeżeli świadczenie usług stanowiących przedmiot tych płatności nie wykracza poza główne obowiązki umowne dostawcy usług telekomunikacyjnych. Tymczasem z samej tylko treści przepisu art. 10 ust. 1 u.p.k. wynika, że przewidziany tym przepisem obowiązek dotyczy jedynie dodatkowych płatności wykraczających poza uzgodnione wynagrodzenie za główne obowiązki umowne przedsiębiorcy. A *contrario* zatem obowiązkiem tym nie są objęte płatności za usługi niewykraczające poza główne obowiązki umowne. Powyższe jest możliwe do ustalenia na podstawie samej treści przepisu art. 10 ust. 1 u.p.k. bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy prawnej. Również z tego względu sformułowane w pierwszej kolejności przez skarżącego zagadnienie nie spełnia kryterium zagadnienia prawnego uzasadniającego przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

6. Wymogów konstrukcyjnych dla zagadnienia prawnego uzasadniającego przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia też drugie ze sformułowanych przez skarżącego zagadnień sprowadzające się do pytania o rozkład ciężaru dowodu w postępowaniu mającym za przedmiot praktyki naruszające zbiorowe interesy konsumentów, w którym może zostać nałożona kara pieniężna. Przede wszystkim zauważyć należy tu, że formułując to zagadnienie skarżący nie przywołał żadnego przepisu prawa, na tle którego miałyby powstać

wątpliwości interpretacyjne, a jedynie ogólnie wskazał na ustawę o ochronie konkurencji i konsumentów lub „inne obowiązujące w tym czasie przepisy prawa”. Powyższe nie czyni zadość ugruntowanemu w orzecznictwie wymogowi wskazania konkretnego przepisu, na tle którego powstają wątpliwości interpretacyjne (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z: 18 lutego 2015 r., II CSK 428/14; 11 czerwca 2013 r., II UK 71/13).

7. Niezależnie od wadliwości samej redakcji przedmiotowe zagadnienie nie czyni też zadość wymogowi nowości. Problem rozkładu ciężaru dowodu w postępowaniu przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów został już bowiem rozstrzygnięty w orzecznictwie Sądu Najwyższego. W uzasadnieniu wyroku z 10 listopada 2010 r., III SK 3/09 wyjaśniono, że „Odwołanie wniesione przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego do Sądu Okręgowego - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, które inicjuje spór między przedsiębiorcą a organem regulacji telekomunikacji w przedmiocie zasadności nałożenia kary pieniężnej nie oznacza, że ciężar dowodu w zakresie wykazania bezzasadności nałożenia kary pieniężnej spoczywa na ukaranym przedsiębiorcy. Sąd Okręgowy – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów rozstrzyga spór między regulatorem rynku, który twierdzi, że doszło do naruszenia obowiązków wynikających z przepisów Prawa telekomunikacyjnego, a przedsiębiorcą telekomunikacyjnym twierdzącym, że naruszenie takowe nie miało miejsca. Przy tak rozumianej istocie sporu rozpoznawanego z odwołania od decyzji Prezesa Urzędu przez Sąd Okręgowy - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów, a następnie Sąd Apelacyjny oczywistym jest, że ciężar dowodu w przedmiocie przesłanek nałożenia kary pieniężnej spoczywa na Prezesie Urzędu. Nałożenie na odwołującego się przedsiębiorcę telekomunikacyjnego, poszukującego przed niezależnym sądem ochrony prawnej, obowiązku udowodnienia, że nie naruszył przepisów Prawa telekomunikacyjnego byłoby nie do pogodzenia z obowiązkiem zabezpieczenia wyższego poziomu sądowej ochrony praw przedsiębiorców, na których organ regulacji rynku nakłada dolegliwą sankcję finansową, do czego Rzeczpospolitą Polską zobowiązuje konieczność zapewnienia w krajowym porządku prawnym skuteczności postanowieniom Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Obywatela (Konwencja o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności sporządzona

w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r., Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284 ze zm.). Sąd Najwyższy w obecnym składzie podziela stanowisko przyjęte w wyroku SN z 14 kwietnia 2010 r., sygn. akt III SK 1/2010, zgodnie z którym w zakresie w jakim dochodzi do wymierzenia przedsiębiorcy kary pieniężnej, zasady sądowej weryfikacji prawidłowości orzeczenia organu regulacji powinny odpowiadać wymogom analogicznym do tych, jakie obowiązują sąd orzekający w sprawie karnej. W niniejszej sprawie oznacza to, że to na Prezesie Urzędu spoczywa obowiązek wykazania przesłanek przepisów, na podstawie których nałożono karę pieniężną” (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 10 listopada 2010 r., III SK 3/09).

8. Przytoczony pogląd został zaakceptowany także przez Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z 26 października 2023 r., II NSKP 28/23 gdzie stwierdzono, że „Z przytoczonego w treści skargi kasacyjnej orzecznictwa z zakresu ochrony konkurencji i konsumentów wyraźnie wynika, że ciężar dowodu, co do wykazania, iż nastąpiły naruszenia, które uzasadniają nałożenie kary, spoczywa na Prezesie UOKiK, a zatem nie ma potrzeby ponownego rozważenie tej kwestii” (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 26 października 2023 r., II NSKP 28/23).

9. Powyższe potwierdza również doktryna prawa, gdzie wskazuje się, że „inaczej ciężar dowodu rozkłada się w sprawach o nałożenie kary pieniężnej. W orzecznictwie uznano, że ciężar dowodu w przedmiocie przesłanek nałożenia kary pieniężnej spoczywa na Prezesie UOKiK, ponieważ nałożenie na odwołującego się przedsiębiorcę, poszukującego przed niezależnym sądem ochrony prawnej, obowiązku udowodnienia, że nie naruszył przepisów ustawy, byłoby nie do pogodzenia z obowiązkiem zabezpieczenia wyższego poziomu sądowej ochrony praw przedsiębiorców, na których organ nakłada dolegliwą sankcję finansową, do czego RP zobowiązuje konieczność zapewnienia w krajowym porządku prawnym skuteczności postanowień EKPCz.” (zob. T. E. Stefańska w A. Machnikowska (red.), Postępowania odrębne. System Postępowania Cywilnego. Tom 6, Warszawa 2022, Nb 225).

10. Przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie uzasadniania również druga z powołanym przez skarżącego przesłanek, tj. potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości w orzecznictwie. Skarżący wskazał tu na potrzebę

wykładni art. 4 ust. 1 w zw. z art. 4 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym zarówno w brzmieniu obowiązującym przed nowelizacją, jak i po nowelizacji, powołując się na rozbieżne orzeczenia Sądu Najwyższego w kwestii odpowiedzi na pytanie, czy dla kwalifikacji zachowania przedsiębiorcy jako nieuczciwej praktyki rynkowej w przypadku tzw. „praktyk nazwanych” wystarczy wykazanie spełnienia przesłanek z art. 4 ust. 2 ustawy czy konieczna jest również ich ocena z punktu widzenia ogólnych przesłanek z art. 4 ust. 1 ustawy.

11. Przede wszystkim należy przypomnieć, że zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądem, podobnie jak w przypadku przyczyny kasacyjnej określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na potrzebie wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania związku między oczekiwaną od Sądu Najwyższego wykładnią prawa a wynikiem postępowania kasacyjnego (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z 15 października 2002 r., II CZ 102/02; z 29 lipca 2015 r., I CSK 980/14; z 19 czerwca 2018 r., IV CSK 56/18; 30 kwietnia 2024 r., I CSK 6453/22). Tymczasem praktyki powoda – będące przedmiotem oceny w sprawie objętej skargą kasacyjną – nie zostały zakwalifikowane przez organ regulacyjny, jak i sądy obu instancji jako nieuczciwa praktyka rynkowa, a jako praktyka naruszająca art. 10 ust. 1 u.p.k. i godząca w zbiorowe interesy konsumentów. W rezultacie rozstrzygnięcie przedstawianych przez skarżącego wątpliwości pozostaje bez znaczenia dla wyniku postępowania kasacyjnego w niniejszej sprawie. Już z tego tylko względu niemożliwym było przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

12. Na marginesie zatem jedynie wspomnieć trzeba, że zaprezentowany w ramach tej przesłanki problem prawny został już rozstrzygnięty w orzecznictwie. Jak wyjaśniono w uzasadnieniu wyroku z 31 maja 2022 r., I NSKP 1/22 „problematyka badania nieuczciwej praktyki rynkowej wprowadzającej w błąd w aspekcie ogólnej definicji nieuczciwej praktyki rynkowej z art. 4 ust. 1 u.p.n.p.r. (...) była wielokrotnie rozważana w orzecznictwie Sądu Najwyższego i zagadnienie to zostało rozstrzygnięte przez Sąd Najwyższy. Sąd Najwyższy uznał,

że do kwalifikacji zachowania przedsiębiorcy jako praktyki rynkowej wprowadzającej w błąd bezprzedmiotowe jest odwołanie się do przesłanki z art. 4 ust. 1 u.p.n.p.r., statuującego ogólną definicję nieuczciwej praktyki rynkowej (zob. wyroki z 4 marca 2014 r., III SK 34/13; z 16 kwietnia 2015 r., III SK 24/14; z 26 maja 2021 r., I NSKP 1/21). Sąd Najwyższy zwracał uwagę, że wprowadzenie ustawowy wymóg stosowania art. 4 ust. 1 u.p.n.p.r. do oceny praktyk rynkowych wprowadzających w błąd został wprost zniesiony dopiero ustawą nowelizacyjną z 2014 r., która weszła w życie z dniem 25 grudnia 2014 r. jednak o braku potrzeby oceny zachowania przedsiębiorcy jako praktyki rynkowej wprowadzającej w błąd w aspekcie ogólnej definicji nieuczciwej praktyki rynkowej z art. 4 ust. 1 u.p.n.p.r., przekonuje wymóg prounijnej wykładni przepisów ustawy krajowej (zob. wyroki Sądu Najwyższego z: 16 kwietnia 2015 r., III SK 24/14; z 26 maja 2021 r., I NSKP 1/21)”.

13. Skarżący nie zdołał wreszcie też wykazać istnienia w niniejszej sprawie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Uzasadnienie wniosku o przejęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest w tym zakresie bardzo ogólnikowe i nie pozwala na stwierdzenie, w czym konkretnie skarżący upatruje oczywistej wadliwości zaskarżonego orzeczenia. W judykaturze podkreśla się zaś, że przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań, wynika, że przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają uwzględnienie skargi. Chodzi o kwalifikowaną postać naruszenia prawa materialnego lub procesowego, polegającą na jego oczywistości *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15; 6 lipca 2023 r., I CSK 5904/22; 13 lipca 2023 r., I CSK 2570/22; 12 lipca 2024 r., I CSK 3273/23). Przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (zob. postanowienia Sądu Najwyższego:

z 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02; z 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07; z 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08 i z 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08). Tymczasem skarżący w niniejszej sprawie – powołując się na tę przesłankę przyjęcia skargi – ograniczył się wyłącznie do sformułowania zarzutu oraz bardzo ogólnego wskazania na „istotne błędy popełnione przez Sąd Apelacyjny, zarówno w zastosowaniu przepisów prawa materialnego, jak i w procedowaniu” czy „błędne stosowanie dyrektyw wykładni, lub też prowadzenie wykładni z pominięciem akceptowanych dyrektyw wykładni, czy też naruszanie elementarnych reguł logicznych”. Nie wskazał przy tym które reguły wykładni miały zostać naruszone ani na czym to naruszenia polegało i w końcu jak przełożyło na wadliwość samego orzeczenia. Powyższe nie pozwala na przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na zaistnienie przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

14. Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1, 1¹ i 3 k.p.c., art. 99 k.p.c. i art. 108 § 1 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. oraz § 14 ust. 2 pkt 1 w związku z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz.U. z 2023 r., poz. 1935).

[SOP]

[ms]